

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten 2012. április 11. és 18. napján - a II. r. vádlott távollétében - megtartott nyilvános fellebbviteli tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt **az I. r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2011. március 3. napján kihirdetett 7.B.412/2008/337. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A II. r. vádlott közbizalom elleni bűncselekményét felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 274. § (1) bekezdés a./ pontja) **minősíti**.

Az V. r. vádlottat 3.000.000,- (hárommillió) forint vagyonekobzásra is **ítéli**.

A II. r. vádlott esetében a visszaesőként való elkövetésre utalást **mellőzi**.

A II. r. vádlott által 2009. szeptember 25. napjától 2010. november 9. napjáig házi őrizetben töltött 411 (négy száz tizenegy) napot rendeli a szabadságvesztés tartamába beszámítani akként, hogy 5 (öt) nap házi őrizet 1 (egy) nap fegyházbüntetésnek felel meg, és a fennmaradó 1 (egy) nap házi őrizet további 1 (egy) nap fegyházbüntetésnek felel meg.

A IV. r. vádlott által 2009. szeptember 25. napjától 2010. június 14. napjáig házi őrizetben töltött 256 (kettő száz ötvenhat) napot rendeli a szabadságvesztés tartamába beszámítani akként, hogy 5 (öt) nap házi őrizet 1 (egy) nap fegyházbüntetésnek felel meg, és a fennmaradó 1 (egy) nap házi őrizet további 1 (egy) nap fegyházbüntetésnek felel meg.

A BRFK Gazdasági Szervek Műszaki és Gépjármű Osztályán Bj.08/2008. szám alatt kezelt 1 db. 9 mm-es Röhm RG 96. típusú gáz-riasztó pisztoly és a hozzátartozó 5 db. 9 mm-es P.A. Blanc gáztöltény elkobzására vonatkozó rendelkezést **mellőzi**.

A nyomozati iratok 2552/A. oldalán lefűzött borítékban elhelyezett ZN248499. sorszámu hamisított útlevele lefoglalását megszünteti és a kiállító hatóságnak rendeli **megküldeni**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja**.

Az I. r. vádlott által 2011. március 4. napjától, míg a IV. r. vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztések tartamába **beszámítja**.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2011. március 3. napján kihirdetett 7.B.412/2008/337. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntettében, valamint a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében, ezért - halmazati büntetésül, mint visszaesőt - 10 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, és elrendelte a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 8.B.XV.1413/2001/30. számú jogerős ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását. Az ismeretlen helyen tartózkodó II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében, valamint a Btk. 274. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében, ezért - halmazati büntetésül, mint visszaesőt - 7 évi és 6 hónapi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban, az ügyvel kapcsolatban külföldön fogvatartásban, valamint házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntettében, valamint a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében, ezért - halmazati büntetésül - 10 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a PKKB 5.B.IX.21158/2002/8. számú jogerős ítéletével kiszabott 8 hónapi, valamint a BKKB 7.B.XII.1403/2002/13. számú jogerős ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását. A IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében, ezért - mint többszörös visszaesőt - 8 évi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt beszámította. Az V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 326. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő orgazdaság bűntettében, ezért 1 évi börtönbüntetésre és 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A VI. r. és VII. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 274. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében, ezért őket egyenként 240 napi tétel, napi tételenként 500,- forint, összesen 120.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Mindkét vádlott esetében rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A VIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

a Btk. 274. § 1) bekezdés a/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében, ezért őt 1 évre próbára bocsátotta. Az elsőfokú bíróság döntött az ügyben előterjesztett polgári jogi igényről, így az I-IV. r. vádlottakat kötelezte, hogy a rablással érintett biztonsági cégnek egyetemlegesen fizessenek meg 53.522.875,- forint kártérítést, valamint annak az elkövetéstől számított törvényes kamatát. Ugyanezen vádlottakat 900.000,- forint eljárási illetékre megfizetésére is kötelezte. Ezen túlmenően a Fővárosi Bíróság döntött az eljárás során lefoglalt tárgyakról, továbbá az I. r. vádlottat 717.249,- forint, a II. r. vádlottat 1.210.414,- forint, a III. r. vádlottat 921.028,- forint, a IV. r. vádlottat 710.244,- forint, és az V. r. vádlottat 37.620,- bünyügyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 659.410,- forint költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

A tárgyaláson az ügyész az I., III., VI., VII. és VIII. r. vádlottak tekintetében tudomásul vette az ítéletet, míg a II., IV. és V. r. vádlottak vonatkozásában jogszabálysértés miatt fellebbezett a kiszabott büntetés súlyosítása végett, valamint az eljárás során lefoglalt hamisított útlevél elkobzása céljából. Az I. r. vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést. A II. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbezett. A III. r. vádlott és védője téves minősítés okán felmentésért fellebbeztek. A IV., V., VI. és VII. r. vádlottak, valamint védőik elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbeztek.

A VIII. r. vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. Ezért az ítélet a VIII. r. vádlott vonatkozásában 2011. március 3. napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, amelyben a II. és IV. r. vádlottakkal szemben mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás súlyosítására tett indítványt. Ennek alátámasztásaként kifejtette, hogy ezek a vádlottak ugyan a tényállás konkrét megvalósításában nem vettek részt, azonban a II. r. vádlott biztosította az elkövetéshez a fegyvereket, míg a IV. r. vádlottnak kiemelkedően kedvezőtlen az előélete és csak az elkövetés előtt 5 héttel szabadult az előző fegyházbüntetéséből. Az V. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés tartamának, valamint a próbaidő tartamának súlyosítására tett indítványt, figyelemmel arra, hogy ezen vádlott cselekménye jóval súlyosabb annál, hogy mind a szabadságvesztés, mind a próbaidő tartama a törvényi minimumban legyen meghatározva. Esetében 3 millió forint erejéig vagyonekobzásra is indítványt tett, mivel a vádlott a rablott pénzből legalább ilyen mértékig gazdagodott, de ezt a pénzt az elbírált polgári jogi igény nem érintette. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a hamisított útlevél bünyügyi iratok mellett történő kezelése helyett annak elkobzásáról rendelkezzen.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.330/2008/18-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - módosítással - tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II. r. vádlott bűnösségét a közokirat-hamisításban bűnsegédként állapította meg, mert ő annak a bűncselekménynek

felbujtója volt. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a II. r. vádlott 8 hónapi fogházbüntetésének végrehajtásának elrendelését mellőzze, mert az nem volt próbaidőre felfüggesztve. Álláspontja szerint a korábbi büntetéseket tartalmazó rész 1. pont alatt írt elítéltetése alapozza meg a visszaesést, ezért azt pontosítani kell azzal, hogy a Budakörnyéki Bíróság ítéletet 2006. augusztus 6. napján kelt és ugyanakkor jogerőre is emelkedett. Az elkövetési idő 2005. október 5. napja volt. Mellőzni kell azonban, hogy a próbaidő mikor telt volna le eredményesen. Ezen túlmenően arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróság erre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatásával - a meghamisított útlevelet a kiállító hatóságnak küldje meg. Változatlanul indítványozta a II., IV. és V. r. vádlottak tekintetében a kiszabott büntetés súlyosítását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A III. r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés d/ pontja alapján megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, és részben indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Utóbbi kötelezettségét akkor mulasztotta el, amikor egyáltalán nem indokolta, hogy milyen bizonyítékokból, tényekből következtetett arra, hogy az I-IV. r. vádlottak előzetesen megállapodtak a fegyveres rablásban, illetve hogy a II. r. vádlott bocsátotta rendelkezésre a „fegyvernek látszó tárgyat” az elkövetéshez. Téves logikai következtetés eredménye volt az a megállapítás, hogy a III. r. vádlott a rablás tettese volt. Ő lőtt sérülést szenvedett, a DNS mintája - a vérzés miatt - az autóban fellelhető volt, de a biztonsági őr nem egy személyre, hanem egy autóra lőtt rá, amelyben többen is tartózkodtak. Így egyáltalán nem szükségszerű, hogy a sérülést a cselekmény tettese szenvedte el. Kifejtette továbbá, hogy tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az elkövetők magasság-különbségéből próbált következtetést levonni arra, hogy az I-IV. r. vádlottak közül ki volt a bűncselekmény tettese és ki a bűnsegédje. A Fővárosi Bíróság által adott indokolásból azonban logikusan nem következik, hogy a III. r. vádlott tettes volt. Nem áll fenn olyan összefüggés, az elkövetők magassága és elkövetői minősége között, hogy ilyen következtetést lehetne levonni. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság korrigálja a tényállás megalapozatlanságát, az ítéletet a Be. 372. §-a alapján változtassa meg, és védence bűnösségét bűnsegédként elkövetett rablásban állapítsa meg, majd ennek megfelelően a kiszabott büntetést enyhítse.

Az V. r. vádlott védője szintén előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott védence védekezésével. Az ítélet semmiféle indokolást nem tartalmaz arra nézve, hogy a bíróság az V. r. vádlott tagadásával szemben miért a VIII. r. vádlott vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Ezért védence tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt a Be. 373. § III.a. pontja és a Be. 376. § (1) bekezdése alapján.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tárgyaláson eljáró képviselője a másodfokú ügyészi átiratában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy a védelmi fellebbezések nem alaposak. A vádlottak a VIII. r. vádlottak kivételével nem tettek vallomást, legfeljebb rövid, tagadó nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság minden bizonyítást felvett, és minden bizonyítékot beszerzett, ami egyáltalán lehetséges volt. A VIII. r. vádlottnak tanúként, majd gyanúsítottként is egy igen részletes terhelő vallomása volt. Az elsőfokú bíróság ezen vallomásoknak szinte minden elemét leellenőrizte, vizsgálta a VIII. r. vádlott szavahihetőségét. Az egyéb bizonyítékok alátámasztották a VIII. r. vádlott terhelő vallomását, ezért amikor azt vádlottként írásban visszavonta - logikus magyarázat hiányában - a visszavonást már nem is lehetett elfogadni. Az ítéleti tényállás szerint a II. r. vádlott személyesen vette fel a kapcsolatot a hamisított útlevelet készítő személlyel, ezért ő a közokirat-hamisítás büntettét nem bűnsegédként, hanem felbujtóként valószínűsítette meg. Kifejtette továbbá, hogy a kiszabott büntetések nem tekinthetők eltúlzottnak, hiszen 5-15 évig lehet szabadságvesztés büntetést kiszabni a rablásra figyelemmel, és a bűncselekményt halmazatban elkövetők esetében 20 évig terjedhet annak tartama. A II. r. vádlott visszaeső, a IV. r. vádlott pedig többszörös visszaeső. Ezen túlmenően IV. r. vádlott röviddel szabadulása után követte el az újabb bűncselekményt. A II. és IV. r. vádlottak biztosították a feltételeket, így a felsorolt körülményekre figyelemmel semmi sem indokolja, hogy bűnsegédként lényegesen enyhébb büntetéseket kapjanak, mint a tettesek. Ezért esetükben a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás súlyosítása indokolt. Az V. r. vádlott esetében eltúlzottan enyhe a szabadságvesztésnek és a próbaidőnek a törvényi minimumban történő kiszabása, ezért indítványt tett ezek súlyosítására. A VI. és VII. r. vádlottak tekintetében utalt rá, hogy a viszonylag enyhe pénzbüntetések további enyhítése már nem indokolt. Indítványt tett arra, hogy a másodfokú bíróság a hamis útlevelet a kiállító hatóságnak rendelje megküldeni, továbbá a VI. és VII. r. vádlottak esetében az ítélet indokolásában tüntesse fel, hogy a pénzbüntetésük a Btk. 87. § (2) bekezdés e/ pontjában írt enyhítő rendelkezéssel került kiszabásra. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános tárgyaláson megtartott perbeszédében az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését kiegészítve tartotta fenn, és elsődlegesen védence felmentésére, másodsorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, míg harmadsorban a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy a nyomozó hatóság a nyomozás során a szükséges bizonyításokat nem végezte el, azok egy részét az elsőfokú bíróság pótolta. A Fővárosi Bíróság azonban eleve elfogadta az VIII. r. vádlott vallomását, és az azt alátámasztó bizonyításokat vette fel. Nem lépett túl a koncepcióján, hanem kizárólag a vádlottakra nézve terhelő bizonyítékokat fogadta el. A cáfoló bizonyítékokkal egyáltalán nem foglalkozott. Egyáltalán nem indokolta meg, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg, hogy az I-IV. r. vádlottak baráti kapcsolatban álltak, illetve azt sem, hogy minek alapján látta bizonyítottnak, hogy a közös elkövetésben megegyeztek. Az elmaszkírozásra semmiféle adat nem állt rendelkezésre. Az ítélet ellentétben a vádirattal, nem tett említést a fegyverek elásásáról sem. Ezt a VIII. r. vádlott állította, de a nyomozó

hatóság tagjai hiába keresték, nem találták meg, ezért az elsőfokú bíróság kihagyta a tényállásból. A VIII. r. vádlott vallomásai közül azonban csak a terhelő tartalmúakat fogadta el az elsőfokú bíróság. A VIII. r. vádlott Győrből történő előállítása napján csak az ő információi alapján lehetett Solymáron házkutatást tartani, azonban erről a meghallgatásáról semmiféle jegyzőkönyv nem áll a rendelkezésére. Később tanúként kihallgatásra került, és terhelő vallomást tett, azonban ez a vallomás és a későbbi gyanúsítottai vallomás törvényesen nem használható fel. Az szerepel a tanúvallomásban, hogy nem áll hozzátartozói viszonyban az elkövetőkkel, azonban teljesen nyilvánvaló volt, hogy a II. r. vádlott az élettársa. Hiába indult az ügy ismeretlen tettes ellen, hiszen ekkorra Londonban már elfogták a II. r. vádlottat. Nem csupán a VIII.r. vádlott vallomásai nem fogadhatók el, de azoknak a felismerésre bemutatásoknak az eredménye sem, amelyen részt vett. A felismertetés idején a VIII. r. vádlott már gyanúsítottai pozícióban volt, azonban az eljárási cselekmény előtt tanúként oktatták ki. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra hivatkozott, hogy ez teljesen mindegy. Gyanúsítottként ugyanis nem köteles nyilatkozni az eljárási cselekményen. A IV.r. vádlott felismerésre bemutatása egyébként is szabálytalan volt, hiszen kizárólag ő viselt világos színű pólóinget, amely már megkülönböztető jelzésnek minősül. A Fővárosi Bíróság csupa olyan körülménnyel látta bizonyítottnak, alátámasztottnak a VIII. r. vádlott vallomásait, amelyek irrelevánsak az ügy szempontjából. A törött bokának, illetve annak a körülménynek, hogy volt-e a II. r. vádlottnak Volvo autója semmiféle jelentősége nincs, tényszerűen semmit nem bizonyít. A szállodai számlák, iratok egyáltalán nem bizonyítják, hogy a II. r. vádlott is ott tartózkodott. Jelentős törvénytörés azonban, hogy fk. tanú kihallgatásán a törvényes képviselője nem lehetett jelen. Megállapítható továbbá, hogy a nyomozó hatóság bár a híváslistáknak nagy jelentőséget tulajdonított, azonban szelektált közöttük, így a IV. r. vádlott híváslistája egyáltalán nem található az iratok között.

A II., VI. és VII. r. vádlottak védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését mindegyik védenca tekintetében fenntartotta, és elsődlegesen felmentésükre, másodsorban a kiszabott büntetések enyhítésére tett indítványt. Csatlakozott az I. r. vádlott védője által előadottakhoz abban a tekintetben, hogy a VIII. r. vádlott vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe, mert a tanúkénti kihallgatása során a törvényben előírt kioktatások, illetve a megfelelő időben történő kioktatások elmaradtak. Nem kétséges, hogy a VIII. r. vádlott a II. r. vádlott élettársa volt és ez a nyomozó hatóság előtt is ismert volt. Ennek ellenére az ilyen minőségben történő kioktatása nem a megfelelő időben történt, hanem túl későn. Ez a vallomás tehát bizonyítékként nem vehető figyelembe. Nem vehetők figyelembe azonban a VIII. r. vádlottal végzett felismerésre bemutatás eredményei sem, mert nincs lehetőség az eljárási pozíciók váltogatására, így arra sem, hogy olyan személyt, akit korábban gyanúsítottként már kihallgattak, később a felismerésre bemutatás előtt, mint tanút oktassák ki a törvényes következményekre. Gyanúsítottként ugyanis fennállt annak lehetősége, hogy ne nyilatkozzon az eljárási cselekmény során. Egyébként a VIII. r. vádlottat attól kezdve, hogy a lakásán végzett házkutatás során előkerült a hamis útlevél, már eleve gyanúsítottként kellett volna kezelni. A védő a törvénytelenül beszerzett bizonyítékok, így a VIII. r. vádlott

tanúvallomásának, valamint a felismerésre bemutatás jegyzőkönyveinek a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére tett indítványt.

A III. és V. r. vádlottak védője perbeszédében a fellebbezésben, valamint az annak írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta. A löfegyverrel és lőszerral visszaélés tekintetében arra hivatkozott, hogy a III. r. vádlott vonatkozásában egyáltalán nincs semmiféle indokolás, itt tényállási elem is hiányzik, ezért a Be. 6. § (3) bekezdés b/ pontja alapján a felmentésére tett indítványt. A rablás tekintetében irreleváns az az érvelés, amely annak alapján bizonyítja a vádlott tettesi minőségét, hogy ki az alacsonyabb vagy magasabb. Semmi sem bizonyítja, hogy a III. r. vádlott tettesként követte el a rablást. Ő maga egyébként a bűnsegédként való elkövetést be is ismerte. Az V. r. vádlott vonatkozásában a védő arra hivatkozott, hogy az ítélet megalapozatlan, mivel nincs olyan bizonyíték, ami a védenca bűnösségét alátámasztaná, elmaradt a híváslisták elemzése is a vonatkozásában, ezért az ő tekintetében az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt, a Be. 373. § (1) bekezdés III.a. pontja alapján.

A IV. r. vádlott védője a tárgyaláson megtartott perbeszédében elsődlegesen védenca felmentésére, másodsorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, míg harmadsorban a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. A védő arra hivatkozott, hogy védenca tagadta a bűncselekmény elkövetését. A III. r. vádlott elismerte az elkövetést, azonban előadta, hogy nem a jelen eljárásban érintett társaival követte el. A VIII. r. vádlott vallomására alapozta az elsőfokú bíróság a bűnösség megállapítását, tehát olyan személy vallomására, aki nem is volt jelen a bűncselekmények elkövetésekor. A VIII. r. vádlott által végzett felismerésre bemutatás - amelyen a IV. r. vádlottat felismerte - a Be. szabályaival ellentétesen történt, hiszen az eljárási cselekmények megkezdése előtt a felismerő személy gyanúsítottat a hamis tanúzás következményeire oktatták ki. Ezen túlmenően a IV. r. vádlott híváslistája annak ellenére nem található fel a nyomozati iratok között, hogy annak bekérése igazolható. Ez a bizonyítás már nem pótolható.

Az I., III., IV. és V. r. vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban csatlakoztak a védőjük által előadottakhoz.

Az ügyész, a vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be. 349. § (1) bekezdése alapján mellőzte a felülbírálatot a VIII. r. vádlott esetében, mivel az ő vonatkozásában az ítélet már jogerőre emelkedett.

A felmentésre és hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Az elsőfokú bíróság

kihallgatásuk előtt a törvényben írtaknak megfelelően oktatta ki a vádlottakat és a tanúkat. Az okirati bizonyítékokat szabályszerűen tette a bizonyítás anyagává. A vádlottaknak a nyomozás során, illetve tanúként tett nyilatkozatai törvényesen kerültek felolvasásra. Az elsőfokú bíróság a szakvéleményeket szabályosan tette a bizonyítás anyagává. A tárgyalás különböző szakaszaiban az I., II., III. és IV. r. vádlottak távollétében folyt az eljárás. Ekkor az elsőfokú bíróság a távollévő vádlott tekintetében a Be-nek a távollévő terheltre vonatkozó szabályai szerint folytatta az eljárást. A 2010. január 12. napján tartott tárgyaláson - amikor az előző tárgyalás megtartásától számítva több mint 6 hónap eltelt - a bíróság a Be. 287. § (3) bekezdése alapján a tárgyalást előlről kezdte, az egyes eljárási cselekményeket a törvényben előírt formában megismételte.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Nem tévedett, amikor a tényállást elsősorban a VIII. r. vádlott önmagára és vádlott-társaira is terhelő nyomozati vallomásai alapján állapította meg. Az I., II., V., VI. és VII. r. vádlottak sem a tárgyaláson, sem a nyomozás során nem tettek vallomást. A III. r. vádlott a tárgyalás során rövid vallomást tett, melyben tagadta, hogy tettesként elkövette volna a terhére rótt bűncselekményt. Vallomása a rablás tekintetében bűnsegédi minőségben történő elkövetésben beismerő vallomásnak tekinthető. Előadása szerint azonban nem a jelen ügy vádlottjai voltak a bűntársai, illetve a megölését követően a IV. r. vádlott segített neki Győrbe, majd külföldre jutni. A IV. r. vádlott az eljárás során több tagadó tartalmú vallomást is tett. A VIII. r. vádlott a nyomozás során önmagára és későbbi vádlott-társaira is terhelő vallomást tett tanúként, majd később gyanúsított minőségben ugyanezen vallomását fenntartotta. A tárgyalási szakban ezen terhelő vallomását visszavonta. Az elsőfokú bíróság igen alapos bizonyítási eljárást folytatott le, majd az általa megismert bizonyítékokat ítélete 16. oldal 4. bekezdésétől a 40. oldal 5. bekezdéséig részletesen értékelte. Figyelemmel arra, hogy összefüggő, részleteket is tartalmazó vallomása csak a VIII. r. vádlottnak volt, ezért a bizonyítás jelentős része ezen vallomás ellenőrzésére az abban foglalt adatoknak az egyéb bizonyítékokkal történő összevetésére irányult. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor elfogadta a VIII. r. vádlottnak a nyomozás során tett vallomásait. A többi vádlott védője alap nélkül hivatkozott arra, hogy a VIII. r. vádlottnak a gyanúsítottként, valamint tanúként tett vallomásai a nem megfelelő kioktatások, figyelmeztetések következtében bizonyítékként nem használható fel. A nyomozati iratok IV. kötet 1705. oldalán kezdődik a VIII. r. vádlott 2006. október 10. napján tett tanúvallomása. Megállapítható, hogy a tanúként történő kihallgatás megkezdése előtt teljeskörű kioktatásra került sor (Be. 82. § (1) bekezdés a/ pont, és 85. § (3) bekezdés). Részletesen figyelmeztették a törvény szövegének felhívásával a tanúként való vallomástétel akadályaira, a megtagadás lehetőségére, részletesen felsorolva minden a törvényben írt lehetőséget. A kioktatás végén a tanú saját kezűleg igazolta, hogy a figyelmeztetést megértette, aláírásával látta el a nyilatkozatot, és egyébként az írásban rögzített tanúvallomás minden oldalát is. Ezt követően került sor a hamis vád, valamint a hamis tanúzás törvényes következményeire történő kioktatásra, melynek megértésével kapcsolatban szintén

saját kezű nyilatkozata és aláírása található. A kihallgatása során a nyomozó hatóság tagja a tanúvallomás tartalmához igazodva több alkalommal is ismételten felhívta a figyelmét a vallomás megtagadásának lehetőségére, valamint a hamis vád törvényes következményeire. A jegyzőkönyv minden egyes kioktatásnál rögzíti, hogy a tanú a figyelmeztetést megértette, tudomásul vette, az addigi vallomását fenntartja, és további vallomást kíván tenni. A tanúvallomás egyébként tartalmazza, hogy a tanúként kihallgatott VIII. r. vádlott az ügy későbbi II. r. vádlottjával élettársi kapcsolatban élt. A nyomozati iratok IX. kötet 4805. oldalán kezdődik VIII.r. gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyve. Gyanúsítottként történő kihallgatására 2006. október 11. napján került sor. Ebben a gyanúsítást követően a nyomozó hatóság tagja teljes részletességgel kioktatta a VIII. r. vádlottat a gyanúsítottként gyakorolható jogaira, így a Be. 117. §-ban foglalt körülményekre is. A kioktatásokra a gyanúsított külön nyilatkozott, hogy azt megértette, és kíván vallomást tenni. Ezen nyilatkozatát külön is aláírta, de egyébként a jegyzőkönyv minden oldalát is aláírta. Ebben a vallomásában tényszerűen is megismételte a tanúkihallgatás során előadottakat, illetve külön is nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy fenntartja a tanúvallomásában előadottakat. Az előzőekből megállapítható, hogy a VIII. r. vádlott a nyomozás során tanúként, majd gyanúsítottként tett - későbbi vádlott-társaira nézve terhelő tartalmú - vallomásai mindenben megfelelnek a Be-ben előírtaknak, így azokat az elsőfokú bíróság törvényesen használta fel bizonyítékként. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként hivatkozott VIII.r. vádlottnak a nyomozati iratok IV. kötet 1899. oldalától az 1915. oldalig található az I. r. vádlott és a IV. r. vádlott vonatkozásában tartott felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyveire. Megállapítható, hogy mindhárom jegyzőkönyv 2006. október 12. napján készült és VIII.r. vádlottat, mint felismerő tanút tünteti fel. Ennek megfelelően őt a hamis tanúzás és a hamis vád következményeire oktatták ki, és ő felismerő tanúként igazolta aláírásával, hogy a figyelmeztetést megértette. Ehhez képest a már hivatkozott gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvből megállapítható, hogy a gyanúsítására 2006. október 11. napján került sor, így 12-én már nem lehetett volna őt felismerő tanúként a fenti jegyzőkönyvekben írt figyelmeztetések mellett ebbe az eljárási cselekménybe bevonni. A felismerésre bemutatásra csak úgy kerülhetett volna sor, hogy az ő gyanúsított minőségét tüntetik fel, és az erre vonatkozó figyelmeztetéseket, kioktatásokat szerepeltetik. Nem fogadható el, ugyanis az elsőfokú bíróságnak az az érvelése, hogy a hivatkozott bizonyítási cselekmények tekintetében az eljárási pozíciónak semmiféle szerepe nincs, mert a Be-ben a felismerésre bemutatás szabályozásánál nincs megkülönböztetés aközött, hogy terhelt vagy tanú végzi. A másodfokú bíróság álláspontja szerint viszont jelentős szerepe van az eljárás minden szakaszában ezen megkülönböztetésnek, mert a gyanúsítottra vonatkoznak ezen eljárási cselekménynél is a Be. 117. §-ban leírtak, így adott esetben az is, hogy nem köteles vallomást tenni. Megállapítható tehát, hogy a nyomozó hatóság olyan súlyos eljárási szabálysértést követett el a hivatkozott bizonyítási cselekmény lefolytatásakor, hogy annak eredménye a Be. 78. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel bizonyítékként nem használható fel. Ezért a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből a hivatkozott felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyveket kirekesztette, az elsőfokú bíróságnak az ítélet

23. oldal 3. bekezdésétől a 24. oldal 2. bekezdéséig rögzített kapcsolódó indokolásával együtt.

Megállapítható azonban, hogy a felismerésre bemutatás jegyzőkönyveinek a bizonyítékok köréből történő kirekesztése nem érinti a tényállás megállapítását, az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást nem teszi megalapozatlanná. A VIII. r. vádlott tanúként és gyanúsítottként tett terhelő vallomásaival részletesen megismerhető volt az egyes vádlottak cselekvősége. A felismerésre bemutatás eredménye abban mutatkozott, hogy a bűncselekmény elkövetése napján a VIII. r. vádlott által először látott IV. r. vádlott, továbbá az általa viszonylag kevésbé ismert I. r. vádlott azonosítása megtörténjen. Figyelemmel azonban arra, hogy az I. r. vádlottal a VIII. r. vádlott korábban már találkozott, így az ő azonosságának megállapítása nem jelentett problémát, hiszen olyan adatokat közölt róla, megjelölve külsejét, ismerőseit stb., amelyek egyértelművé tették az azonosítását. A II., III. és IV. r. vádlottak vonatkozásában pedig, a kapcsolataikra egyéb bizonyítékok is rendelkezésre álltak, így az elkövetői minőségük nem kétséges. Úgy szintén nem jelentett problémát a IV. r. vádlott tekintetében a személyazonosítás, hiszen a IV. r. vádlott a vallomásaiban - bár azok tagadó vallomások voltak - de beszámolt az I., II. és III. r. vádlottal való kapcsolatáról, arról hogy az elkövetéssel érintett gépkocsit vezette, továbbá a III. r. vádlott nyilatkozott arra, hogy a IV. r. vádlott vitte őt el a meglövése után Győrbe. Ilyen módon a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem kétséges, hogy a rablás negyedik elkövetője, aki a bűncselekmény helyszínén, mint gépkocsivezető volt jelen, és akivel utána Solymáron a VIII. r. vádlott találkozott, az IV. r. vádlott volt. Az elsőfokú bíróság igen alaposan, további adatok beszerzésével, illetve a meglévő adatoknak az összevetésével vizsgálta a VIII. r. vádlottnak a szavahihetőségét, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért az ő tanúként és gyanúsítottként tett vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Igen részletesen számba vette és felsorolta azokat a bizonyítékokat, amelyek ezen vallomásokat alátámasztották, illetve beszámolt arról is, hogy miért nem fogadta el a VIII. r. vádlottnak a később tett, a korábbi vallomásait visszavonó tartalmú nyilatkozatát, illetve hogy egyes további bizonyítékokat miért nem fogadott el a tényállás alapjául.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének személyi körülményeit az V. r. vádlott tekintetében a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján, a rendelkezésre álló ítélet kiadmány adataira figyelemmel, annyiban egészíti ki, hogy: „Az V. r. vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2002. december 19. napján kihirdetett 7.B.XII.1403/2002/13. számú ítéletével kábítószerrel visszaélés vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette, és őt megrovásban részesítette.” Továbbá a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást a 15. oldal 6. bekezdését követően a nyomozati iratok I/115. naplószáma alatt található igazolás alapján annyiban egészíti ki, hogy: „A pénzszállítótól elvett OR-9545 gyártási számú FÉG/P9R típusú fegyver, amelyhez a 020R1-1589/J/48/2004. számú fegyverviselési engedély volt kiadva, lőfegyvernek minősül.”

A Be.351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védőik új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozott, mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta, így a vádlottaknak és védőiknek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül felmentésre irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek.

A fellebbviteli ügyészségnek a II. r. vádlott tekintetében a jogi minősítést támadó indítványa alapos.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és alapvetően helyes a cselekményeik jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az általa megállapított tényállás alapján az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntettében, valamint a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében állapította meg.

A II. r. vádlott bűnösségét helytállóan állapította meg a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében, tévedett azonban, amikor a közbizalom elleni bűncselekményét bűnsegédként elkövettként minősítette. Az irányadó tényállás szerint ugyanis a II. r. vádlott személyesen vette fel a kapcsolatot testvérének egyik ismerőseivel, aki vállalta a hamisított útlevelek készítését. Ezen cselekmény azonban nem bűnsegédi, hanem felbujtói magatartás. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a II. r. vádlott közbizalom elleni bűncselekményét a Btk. 274. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettének minősítette.

A Fővárosi Bíróság a III. r. vádlott cselekményeit helyesen minősítette a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntettének és a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettének.

Nem tévedett akkor sem, amikor a IV. r. vádlott bűnösségét a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében; V. r. vádlott bűnösségét a Btk. 326. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő orgazdaság bűntettében; míg VI. és VII. r. vádlottak bűnösségét a Btk. 274. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében állapította meg.

A másodfokú bíróság a II. r. vádlott közbizalom elleni bűncselekménye elkövetői minőségén kívül mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak a 40. oldal 6. bekezdésétől a 44. oldal 5. bekezdéséig kifejtett jogi álláspontját.

Az ügyésznek a II., IV. és V. r. vádlottak tekintetében a büntetés súlyosítására, míg az I. és II. r. vádlottak védőinek, valamint a IV., V., VI. és VII. r. vádlottaknak és védőinek az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő- és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor az I-IV. r. vádlottak esetében a cselekményeik tárgyi súlyára és alanyi bűnösségük fokára figyelemmel az irányadó büntetési tétel keretei között a rendelkező részben írt szabadságvesztés büntetéseket szabta ki. A büntetések kellően differenciáltak, tükrözik az egyes vádlottak cselekményei közötti belső arányokat. Törvényes ezen vádlottak esetében a végrehajtási fokozatnak fegyházban történő megállapítása is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a cselekmények jellegére, súlyára illetve a vádlottak előéletére is figyelemmel, arra a következtetésre jutott, hogy nem méltóak arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyenek, és ezért őket a szabadságvesztésükkel arányos tartamban a közügyek gyakorlásától is eltiltotta. Az alapbűncselekménnyel nem érintett, ahhoz csupán járulékosan kapcsolódó V. r. vádlott esetében arányos és törvényes az egy évi börtönbüntetés kiszabása, és az eddig csupán megrovás intézkedésben részesített vádlottnál indokolt volt a szabadságvesztés büntetés 2 évi próbaidőre történő felfüggesztése. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a haszonszerzés céljából bűncselekményt elkövető vádlottat pénzmellékbüntetésre is ítélte. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az eddig a törvénnyel összeütközésbe nem került VI. és VII. r. vádlottakat pénzbüntetésre ítélte, melynél a napi tételek száma a cselekményükkel arányos, míg a napi tétel összege igazodik a vádlottak személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyaihoz. Az elsőfokú bíróság a VI. és VII. r. vádlottak büntetései körében nem utalt a Btk. 87. § (2) bekezdés e/ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazására. Nyilvánvaló azonban, hogy a pénzbüntetések kiszabása ennek alkalmazásával történt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla pótolta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 37. §-ban írt büntetési célokat, így a súlyosításra irányuló ügyészi, valamint az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az ügyészi fellebbezésben írt azon álláspontot, hogy az V. r. vádlottal szemben indokolt vagyonek kobzása alkalmazása. Az I-IV. r. vádlottak által végrehajtott rablásból származó pénzből gazdagodott, amikor az osztozkodás során a bankjegyeket tartalmazó zsákból az 1 millió forintot tartalmazó pénzkötegekből pontosan meg nem állapítható összeget, de kettőnél mindenképpen több köteget - tehát legalább 3 millió forintot - kivett. Az V. r. vádlottat a polgári jogi igényről történő döntés nem érintette. Ezért a másodfokú bíróság őt a Be. 77/B. § (1) bekezdés a/ pontja alapján 3 millió forint vagyonek kobzásra is ítélte.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II. r. vádlottal, mint visszaesővel szemben szabott ki halmazati büntetést. A cselekményt megelőzően a II. r. vádlottat a Budakörnyéki Bíróság a 2006. július 13. napján kelt és augusztus 3. napján jogerőre emelkedett 5.Bk.366/2006/2. számú végzésével hitelsértés vétsége miatt 8 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, mely felfüggesztett szabadságvesztés visszaesést nem alapoz meg. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában, annak 45. oldalán fel is sorolja azokat a vádlottakat, amelyek a visszaesés valamely fajtájával érintettek, és itt a II. r. vádlottat már nem is tünteti fel. Ezen körülményre figyelemmel a másodfokú bíróság a II. r. vádlott esetében a visszaesői elkövetésre utalást mellőzte. Ugyanezen körülménnyel kapcsolatban tévesen hivatkozott a másodfokú ügyészség iratellenességre. Az elsőfokú bírósági iratok 4. sorszáma alatt található bűnügyi kérdőjegy az adott elítéltetés kapcsán valóban nem tünteti fel a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését, azonban az iratok között rendelkezésre álló ítélet kiadmánya szerint a szabadságvesztés végrehajtását a bíróság 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság összességében helyesen járt el, amikor a vádlottak esetében a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta, figyelemmel arra, hogy azok összhatásukban kedvezőbbek a vádlottakra nézve. A másodfokú bíróság, azonban a III. r. vádlott esetében külön is vizsgálta, hogy a bűncselekmény elkövetése idején vagy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő büntető törvényt kell-e alkalmazni, figyelemmel arra, hogy a bűncselekmény elkövetésekor hatályos Btk. 89. § (4) bekezdésében foglaltak szerint, ha az elkövetőt többször ítélik azonos nemű, próbaidőre felfüggesztett büntetésre, és még egyik büntetés próbaideje sem telt el, az előző büntetés próbaideje az utóbbi büntetés próbaidejének leteltéig meghosszabbodik. Míg a Btk. jelenleg (elbíráláskor) hatályos 91. § (5) bekezdésében foglaltak szerint, ha az elkövetőt többször ítélik próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, és a szabadságvesztések próbaideje még nem telt el valamennyi próbaidő párhuzamosan telik. Ezen rendelkezésre figyelemmel a jelenleg hatályos szabályozás szerint a III. r. vádlottal szemben csupán az egyik, a Budai Központi Kerületi Bíróság 7.B.XII,1403/2002/13. számú ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását lehetett volna elrendelni, mert a másik, a Pesti Központi Kerületi Bíróság által kiszabott 8 hónapi börtönbüntetés próbaideje - mivel itt a jogerő napja 2004. június 9. - az elkövetés napjáig már lejárt. Megállapítható azonban, hogy a III. r. vádlottra nézve még így is az elkövetéskori büntető törvény alkalmazása a kedvezőbb, mert a jelenleg hatályos Btk. 83. § (2) bekezdésében írt középértékes büntetés kiszabása a III. r. vádlottra nézve jelentősen hátrányosabb lenne.

Az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett a másodfokú bíróság által házi őrizetben töltött idő beszámításáról, amikor 45 napnak a szabadságvesztésbe történő beszámításáról döntött. A rendelkezésre álló iratok alapján ugyanis a II. r. vádlott 411 napot töltött házi őrizetben. Ezért a másodfokú bíróság a beszámításra vonatkozó rendelkezést helyesbítette. Ugyanígy a Fővárosi Bíróság tévesen

rendelkezett a IV. r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, amikor 260 nap beszámításáról döntött. Ezen rendelkezést a másodfokú bíróság szintén helyesbítette.

A vádirat 10. oldalán írtak szerint az eljárás során lefoglalt 9 mm RÖHM RG 96 típusú gáz-riasztó pisztoly, a hozzá tartozó 5 db. 9 mm P.A. Blanc kaliberű lőszerrel már az ügyészség részéről kiadásra került a tulajdonos részére, ezért az annak elkobzására vonatkozó ítéleti rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt hamisított útlevélnak a lefoglalását megszüntette, és azt az iratoknál rendelte kezelni. A másodfokú bíróság az erre vonatkozó ítéleti rendelkezést megváltoztatta, és az útlevelet a lefoglalás megszüntetése mellett az azt kiállító hatóságnak rendelte megküldeni.

A Fővárosi Bíróság ítéletének egyéb rendelkezési törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az I. és IV. r. vádlottak esetében a Btk. 99. §- alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. április 18. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete az I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak vonatkozásában - a rendelkező részben írt változtatással - jogerős és az V. r. vádlott szabadságvesztés büntetése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. április 18. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Horváth Judit
tisztviselő